

Camilla Läckberg & Henrik Fexeus

Cutia

Traducere din limba suedeză de
Carmen Vioreanu

3
TREI

FEBRUARIE

Tuva bate stresată cu degetele în tejgheaua cafenelei. Deși nu ar trebui, e în continuare la muncă, la cafeneaua de lângă gura de metrou Hornstull. Un client care tocmai s-a așezat în colț o privește enervat, iar ea îi răspunde cu o uitătură ucigătoare. Îi memorează înfățișarea și se gândește că acel client nu va primi nicio inimioară în cappuccino data viitoare. Posibil un deget mijlociu foarte bine conturat.

O indispuce să nu ajungă la timp. Și acum chiar a întârziat. Își dă, din reflex, părul blond după ureche. Trebuia să-l ia pe Linus de la grădiniță acum o jumătate de oră. E imună la fețele acre ale personalului de la grădiniță, le-a văzut de prea multe ori ca s-o mai afecteze. Dar fiul ei de doi ani o să fie supărat. Iar Tuva nu e o persoană care să supere copiii. Mai ales pe Linus. Nici nu mai știe de câte ori a zis că ar fi în stare să moară pentru el. Dar în realitate nu e mereu așa ușor. Chiar dacă Cel de sus știe că ea încearcă. Atât de al naibii de tare. Își dă jos șorțul, deschide ușa dulapului cu ustensile de curățenie și îl aruncă în maldărul uriaș de rufe. Nu poate să plece până nu vine cealaltă tură. Unde dracu' e?

Martin, tatăl lui Linus, era plecat în ziua în care trebuia să i se nască fiul. Tuva nu i-a reproșat, chiar dacă a ajuns de urgență la maternitate, direct pe masa de nașteri, cu două săptămâni înainte de termen. În schimb, i s-a părut ciudat că Martin nu a venit s-o vadă la spital în zilele cât a rămas internată acolo. Nașterea nu a fost fără complicații. Fusesse prea groggy ca să rețină totul, avea doar amintiri vagi cu medici care iar și iar îi controlau și pe ea, și pe bebeluș și confirmau că totul e bine. Exact cum făcea Martin în sms-urile scurte pe care i le trimitea. O să vină, așa scria, trebuia doar să rezolve niște chestii mai întâi. Dar dacă zilele de la maternitate sunt în ceață, își amintește cu acuratețe apartamentul gol care i-a așteptat pe ea și pe Linus când au ajuns acasă. Cât ea născuse și se luptase pentru fiul lor, Martin își luase lucrurile și dispăruse. Se pare că asta avusese „de rezolvat“. De atunci, rahatul laș nici nu se mai arătase și nici nu mai dăduse vreun semn. Foarte bine într-un fel, probabil că l-ar fi ucis dacă ar fi reapărut.

În loc de asta, rămăsese cu Linus, ei doi împotriva lumii. Numai că lumea cel mai adesea intervenea între ei. Ca acum. Daniel, cel care trebuia să intre în tura de după-amiază, trebuia să ajungă de o jumătate de oră. Dar nu venise nici acum. Se văzuse nevoită să-l sune și să-l trezească. La ora unu și jumătate după-amiaza. Oare ea fusese vreodată atât de iresponsabilă la douăzeci și unu de ani? Probabil. Nu-i de mirare că n-a funcționat între ei. Se uită la ceasul de la mână.

La.Dra.Cu.

Își pune geaca de fâș și căciula, după care face două espresso duble. Unul într-o ceașcă de porțelan, celălalt într-un pahar de carton.

Probabil că Matti, pentru a câta oară, a trebuit să rămână la grădiniță ca s-o aștepte pe ea. Matti, pedagogul pe care fiul ei începuse să-l strige tată. De câte ori se întâmplă, Matti se uită la ea cu privirea aceea. Privirea care înseamnă că ea ar trebui să-și petreacă mai mult timp cu fiul ei, în loc să muncească atât. Mulțumesc pentru muștrările de conștiință. De parcă n-ar fi suficient că trebuie să văd lacrimile lui Linus, fiindcă nu știe nici de data asta când vine mama.

Cele două espresso sunt gata exact când Daniel intră agale pe ușă, cu părul zburlit. Frigul aprig de februarie se îngămădește în local odată cu el și câțiva clienți se zgribulesc ostentativ, însă Daniel nu pare să observe. Sau nu-i pasă. Cum a putut să i se pară odată măcar o fărâmă atrăgător!

— Aici, spune ea cu toată răceala care poate fi înghesuită în două silabe, și împinge ceașca de porțelan spre el. Se pare că ai nevoie. Eu mă car.

Tuva nu așteaptă răspuns, ia paharul de carton și iese în grabă afară, în zăpada care încă nu a făcut nicio încercare de a se topi. Nu e suficient de atentă și intră direct într-un cuplu de bătrânei plăpânzi.

— Scuze, am întârziat, trebuie să-mi iau copilul de la grădiniță, mormăie în grabă fără să se uite la ei.

— Aha, da, copiii ne pot surprinde. Pot fi neobișnuit de întreprinzători pe cont propriu.

Vocea sunase amabil, fără reproș.

Tuva nu răspunde, dar e ușurată că stângăcia ei nu provocă o ceartă. Incredibil cât de înțepați pot fi unii. De mai multe ori când vărsase fără să vrea cafea pe clienți, se întâmplase ca ei să solicite nu numai curățătorie chimică, ci și o compensație materială substanțială. Aruncă

un zâmbet de scuze către cei doi. Cafeaua din mâna Tuvei s-a vărsat puțin și-i amintește că realmente nu are timp pentru așa ceva. Scoate încă un „Scuze“ și începe să alerge ușor în direcția metroului, timp în care acoperă paharul. Cafeaua caldă arde, mai întâi pe limbă și apoi în stomac. Are gust de chimicale. Aproape ca medicamentele. Trebuie să curețe espresso. Contrastul cu frigul de afară face cafeaua să pară și mai caldă.

După ce-o să-l ia pe Linus, se vor întoarce la cafenea. Daniel îi poate oferi toate chiflele și prăjiturile cu cremă pe care le vrea. E mai mult decât corect. Astăzi, paste și chifteluțele se pot duce naibii. Măine, ea pleacă în călătorie. Dar în seara asta sunt doar ea și Linus.

Când să coboare la metrou, picioarele o lasă baltă fără avertisment. Scoate un strigăt și apucă balustrada în ultima clipă, ca să nu cadă. Trebuie că s-a împiedicat. Chiar așa de tare nu se grăbește, nu trebuie să ajungă la grădiniță plină de vânătăi.

Încearcă să se ridice, dar parcă nu mai are oase. Picioarele se îndoie sub ea. Se simte amețită. Rău. Aproape de leșin. Același sentiment ca atunci când a primit medicamentul acela la spital. Când a născut.

Linus.

Vin.

Încearcă să se ridice cu ajutorul balustradei, dar brațele sunt parcă lungi de câțiva kilometri. Balustrada plutește sus, deasupra capului ei, și ea nu mai știe deloc cum funcționează o balustradă. Pete negre dansează în colțul ochilor. Brusc, lumea se învâрте de câteva ori și o voce mică dinăuntru ei spune că tocmai cade pe scară. Nu simte absolut nimic.

Primul lucru pe care Tuva îl observă când se trezește e că o dor încheieturile. E întinsă pe jos, dar nu comod. Plescăie din buze și își drege glasul. Gura e uscată. Urme de un gust fad pe care nu-l recunoaște. Durează câteva secunde până își recapătă cunoștința complet, pe urmă realizează că nici măcar nu e întinsă pe jos. Stă în genunchi, ușor aplecată în față. E presată de pereți din toate părțile. Chiar și de sus, îi apasă ceafa.

Ca și cum s-ar afla într-o cutie strâmtă.

Doare prea tare ca să fie un vis. Dar nici nu poate fi real. Nu poate. Și totuși. Mirosul de lemn e prea real. Lumina se infiltrează prin spărturi mici și înguste și creează dreptunghiuri pe brațele și picioarele ei goale. *Goale...* Unde sunt hainele? Nu i-a dispărut numai geaca, ci și hanoracul. Și jeanșii. Cineva a dezbrăcat-o. E în maiou și chiloți și nu poate fi real.

Plescăie din nou din buze. Gustul acela de chimicale a rămas. Probabil că a fost ceva în cafea. Cineva a pus ceva în cafea fără ca ea să observe. Iar ea a fost prea stresată ca să-și dea seama. A băut tot.

O înțepă pielea când adrenalina se pune în mișcare în corp. Trebuie să iasă de aici. Țipă și împinge pereții cutiei cât poate de tare. Lemnul cedează, dar nu suficient cât să crape sau cât să se deschidă cutia. Nu poate să dea cu piciorul, fiindcă stă în genunchi, așa că trebuie să se mulțumească să bată cu podul palmei în pereții care sunt mult prea aproape ca să-i poată lovi cu putere. Lumina dintr-o parte e obturată brusc. Cineva e dincolo de cutie.

— Dă-mi drumul! țipă ea. Ce faci?

Nimeni nu răspunde. Dar ea îi simte prezența. Aude respirație. Țipă din nou, dar tăcerea e în continuare la fel de compactă, la fel de amenințătoare. Senzația că mii

de ace îi înțepă pielea. Bate în pereții de lemn cu forțe noi, dar spațiul strâmt refuză să-i dea puterea de care are nevoie.

— Ce vrei? țipă ea, dând repede din gene ca să-și oprească lacrimile. Dă-mi drumul, te rog, putem vorbi. Trebuie să-l iau pe Linus de la grădiniță!

Trage cu coada ochiului în jos spre braț. Sticla ceasului e spartă și arătătoarele au rămas la exact ora trei. Matti trebuie că a sunat și a încercat deja să dea de ea. Poate a început să se întrebe unde e, poate a început să caute și o s-o găsească în orice moment în cutie, poate... poate că ea obișnuiește des să întârzie la grădiniță și mai mult decât acum.

Nimeni nu o caută.

Fiindcă nimeni nu-i duce lipsa încă.

Nimeni nu știe că a fost răpită.

Răpită. Sensul cuvântului o copleșește și îi e greu să respire. Un sunet metalic din apropierea cutiei o face să tresară.

— Alo? strigă ea.

Printr-una dintre crăpăturile de jos din partea stângă intră ceva argintiu și ascuțit. Seamănă cu vârful unei săbii. Lama de metal pătrunde încet în cutie. Ea încearcă să-și mute coapsa din calea sabiei, dar e prea strâmt. Nu are unde să fugă. Vârful sabiei ajunge la coapsă și împinge pielea, tare. Doare, chiar dacă nu e așa de ascuțită cum pare.

— Au, ce faci? țipă ea. Termină!

Lama sabiei continuă să apese coapsa până îi străpunge pielea și iese o picătură de sânge. Mișcarea e de tatonare. De parcă cel de afară testează. Tuva țipă din nou, dar abia își aude cuvintele. Apoi împunsătura se

relaxează fără avertisment, iar lama este retrasă cam un centimetru.

Sunetul unui motor care pornește. Lama sabiei începe să vibreze și înaintează din nou. De data asta nu se oprește nici când îi ajunge la os. Tuva urlă când îi taie mușchiul. Sabia continuă spre interior în țesuturi, în timp ce țipetele femeii acoperă sunetul motorului. Durerea e de nedescris. Vede explozii de culori în spatele ochilor închiși, simte că terminațiile nervoase-i sunt în flăcări. Lumea dispare, există doar durere. Sabia ajunge la femur, iar vibrațiile lamei se propagă prin schelet și toată ființa ei vibrează. Tuva vomită involuntar, pe ea și pe sabia plină de sânge. Lama alunecă într-un final spre femur și îi intră în os, apoi continuă prin mușchi și iese pe partea cealaltă. Vârful sabiei e aproape obscen când este împins prin piele. Sângele începe imediat să curgă pulsând din noua tăietură. Sângele urmează rotunjimea piciorului și se adună într-o băltoacă sub ea. Și sabia nu se oprește. Continuă prin coapsa ei, în drum spre celălalt picior. Ea tot nu se poate mișca.

— Termină, te rog, termină, imploră ea plângând. Trebuie să-l iau pe Linus de la grădiniță. Am întârziat. E singur.

Când sabia străpunge celălalt picior, Tuva e pregătită pentru durere. Dar pentru durerea asta nu e posibil să fii pregătit. Ea urlă din răspuțeri și își dorește să fie inconștientă, nebună, orice, doar să nu mai simtă. Trec câteva secunde. O eternitate. Nu mai vede. Tăișul intră într-un final prin amândouă picioarele și iese printr-o deschizătură din partea opusă a cutiei. Sabia încetează într-un final să vibreze.

Dar sunetul motorului continuă.

Ceva o înțepă în spatele umărului și o parte din Tuva, care e rațiunea ei, moare. Simte realmente cum o parte din creierul ei intră în colaps. Fiindcă evident că există crăpături chiar și în spatele ei. Încearcă să se aplece ca să scape de sabia din umăr, dar mișcarea face coapsele să ardă și mai tare. Și Tuva nu mai este acolo. Este la maternitate și luptă pentru fiul ei, e la cafenea unde a avut un noroc chior să-și găsească de lucru, se giugiulește cu Daniel, e cu Martin și el spune că o iubește. Aude sunetul de cartilaj și țesut care se rup cu scrâșnituri în spate și se gândește că Linus obișnuiește să-l strige pe Matti tată.

Pe urmă se uită în jos și aproape vede cum pielea de sub claviculă este întinsă, înaintea să crape și înaintea ca sabia să-i iasă prin partea din față. Ca într-un truc de magie. Ea e asistenta magicianului și va primi aplauze imediat. Așa a văzut la televizor. Sângele îi colorează maioul în roșu, în timp ce sabia continuă până la una dintre crăpăturile din pereți. Mirosul de fier e covârșitor.

Ochii albaștri ai lui Linus în fața ei.

Și tu mă părăsești, mamă?

Un scâncet îi iese din gâtlee când încearcă să vorbească.

— Te rog. Am întârziat.

În exteriorul lăzii, cineva mută ceva. Una dintre crăpăturile din dreptul feței ei se întunecă. O a treia sabie. Distanța față de capul Tuvei este de doar vreo zece centimetri. Cele două săbii care au străpuns-o deja o țin imobilizată.

— Nu mai vreau, șoptește ea.

Sabia se mișcă încet, dar distanța e mult prea scurtă. Vede vârful strălucind, până se apropie prea mult ca să se mai poată concentra.

Linus. Iartă-mă. Mama te iubește.

Tresare când vârful o atinge ușor între ochiul drept și baza nasului, după care sabia continuă înăuntru și-i înțeapă ochiul. Ceva umed îi curge pe obraz și Tuva orbește pe partea dreaptă. Dar nu doare. Măcar nu mai doare.

De ce miroase a ars? Ultimul gând al Tuvei.

Pe urmă sabia îi pătrunde în creier.

MARTIE

Vincent lovi cu palma, cu toată puterea, în masa din fața lui. Publicul își trase suflarea zgomotos. El se încruntă, făcu o pauză dramatică și se uită pe urmă spre spectatori în timp ce ridică mâna. De sub ea, se zărea o pungă de hârtie albă, spartă. Râsete nervoase se răspândiră în sală când el o mătură cu mâna, aruncând-o pe podea.

— Nici sub punga numărul cinci, spuse el.

Scena era întunecată, era aprins un singur reflector, care bătea pe el, pe masă și pe femeia care stătea alături, în picioare. Lumina palidă sublinia gravitatea numărului final al spectacolului. Era o tăcere desăvârșită. Ultimul număr al show-ului nici măcar muzică nu avea. Era mai intens așa. Pe masă fuseseră la început cinci pungi de hârtie întoarse cu susul în jos și numerotate. Pe două dintre ele le strivise deja cu mâna.

— *Trei* rămase, spuse el uitându-se la femeie. Magdalena, nu te uita la cele *trei* pungi, fiindcă așa îți pot urmări direcția privirii. Dar gândește-te sub ce pungă e cuiul cel mare. Doar tu știi unde e. Publicul nu a văzut unde l-ai ascuns și nici eu. *Trei*. Nu uita cât de ascuțit era cuiul când l-ai pipăit. Gândește-te la asta.

Femeia transpira abundant. Reflectorul emana căldură, dar și ea era emoționată, la fel ca restul publicului. Probabil chiar mai mult. Vincent o studie amănunțit.

— Nu ai reacționat la „trei“, deși am spus asta de trei ori, zise el. Deci probabil că nu acolo e cuiul.

El lovi cu putere în punga numărul trei până să apuce publicul să reacționeze. Câțiva din sală scoaseră țipete de la pocnitură.

Două pungi rămase. El avea șanse cincizeci la sută să-și provoace un mare rău. Nu înțelegea de ce mai ținea acest număr. Toți care-l făceau se răneau mai devreme sau mai târziu. Era inevitabil, dacă îl făceai de suficient de multe ori. Dar publicul nu avea voie să vadă că el chiar e neliniștit. O mare parte a trucului era să pară că deții controlul mai mult decât îl dețineai de fapt.

— Numerele doi și patru rămase, îi spuse el femeii. Vizualizează cuiul, toți cei douăzeci de centimetri ai săi.

Ea închise ochii și încuviință nefericită.

— Adu-ți aminte cum lucea când l-ai așezat cu vârful în sus. Sub una dintre aceste pungi. Cea pe care noi *nu* vrem ca eu s-o sparg.

— Dar nu știu dacă-mi aduc aminte corect, gemu ea.

El ridică dintr-o sprânceană. Atmosfera din teatru era atât de densă, încât o puteai tăia cu cuțitul. Două pungi. El ridică mâna deasupra uneia. Pe urmă mișcă mâna spre cealaltă. Una dintre pungi termina show-ul cu ovații puternice. Cealaltă, cu o bucată de corp găurită și un drum cu ambulanța la urgențe.

— Deschide ochii, spuse el.

Femeia deschise ochii puțin și se uită la pungi. El se uita la ea. Pe urmă ridică mâna ca să lovească una dintre pungi, dar observă cum ochii ei se măreau din cauza

panicii, când palma lui cobora. El se răzgândi rapid și lovi, în loc, cealaltă pungă, puternic. Femeia țipă chiar când palma lui lovi masa. El așteaptă câteva secunde, cu capul aplecat. Pe urmă dădu pe jos triumfător punga goală, spartă, și o ridică pe cea rămasă. Cuiul de sub ea era drept, cu vârful în sus, ca o lance, și strălucea mortal în lumina rece. Publicul izbucni în urale și se ridică în picioare și concomitent porni și muzica. El semnă cuiul cu un marker permanent, îl puse în pungă și i-l dădu femeii care fu ajutată să coboare de pe scenă, vizibil ușurată.

Vincent se duse la avanscenă, dând din brațe. Nu trebuia să se prefacă că e ușurat.

Aplauzele erau asurzitoare. Spectacolul de la Teatrul din Gävle se terminase. Făcu o plecăciune dramatică și apoi își fixă privirea în sală. Când ieși la rampă, luminile mișcătoare îl orbiră și nu-și putu vedea publicul, dar se comportă de parcă i-ar fi văzut. Șiretlicul era să nu te uiți drept înainte și să te faci că ai contact vizual cu cineva. El râdea în întuneric, unde știa că se aflau acum în picioare 415 persoane care îl aplaudau pe Vincent Walder, Maestrul Mentalist.

— Mulțumesc că ați venit, strigă el în uraganul de aplauze.

Volumul aplauzelor și fluierăturilor crescuseră. Teatrul era plin până la refuz. Fusese o seară bună. O seară foarte bună, chiar. Ea nu venise. Ea, care reprezenta un moment de neliniște. Serile în care ea nu venea erau o ușurare mai mare decât era el dispus să recunoască față de sine însuși.

Făcu față tentației de a pune mâna streășină la ochi ca să vadă publicul în picioare, ovaționând. Muncise din greu pentru asta, era clipa lui de desfătare. În același timp, adrenalina pură era singura care-l mai ținea pe

picioare. 415 locuri. 41 plus 5 fac 46, exact cât vârsta lui. Cel puțin încă vreo câteva săptămâni.

Termină.

Fusese cât pe ce cu blestematul ăla de cui astăzi. Și ultimul număr dintr-un show de două ore. Îi curgea transpirația pe spate și simțea că-i fierbe creierul.

Marele secret era, așa cum spuneam, să nu poți prevedea comportamentul publicului sau să faci să pară că ai putea să le citești gândurile. Iluzia era să faci totul să pară ușor, în timp ce creierul lui mergea la turație ridicată. Afișul din foaierul teatrului se lăuda cu el drept *The Master Mentalist*, dar își dorea să nu fi acceptat acea propunere de nume. Era prea... nesofisticat. Comun. Dar până la urmă bun să te ascunzi în spatele lui. Făcea să sune ca și cum era un personaj inventat. Nu oricine s-ar fi întins pe spate în cabina actorilor, doar ca să respire preț de zece minute. Și acum, când spectacolul se terminase, era important să preia din nou controlul asupra propriilor gânduri, înainte să înceapă să meargă într-o direcție a lor. Dură mai mult ca de obicei în această seară.

Control. Șapte litere în cuvânt. La fel de multe rânduri știa că sunt la balcoane.

Termină.

Vincent ridică privirea în direcția primului balcon, unde în primul act făcuse patru persoane să-și uite numele. 23 de locuri pe fiecare rând de la balcon. 161 de locuri. Cineva de la balcon fluiera strident.

Respiră adânc, nu urma gândul.

161 de locuri. Pe 16.01 era și prima dată în care jucase în acest turneu. 23 de locuri pe rând și 7 rânduri, 2 plus 3 plus 7 fac 12, exact atâtea spectacole mai avea până se termina turneul.

Terminăterminătermină.

Se mușcă tare de limbă.

Vincent se înclină o ultimă dată. Pe urmă părăsi scena. Se opri în spatele cortinei de catifea care dădea spre un spațiu lateral și începu să numere încet, pentru sine. Unu. Dacă aplauzele continuau când ajungea la zece, va urca pe scenă pentru o ultimă apariție la rampă. Doi. O umbră se desprinsese din întunericul din spațiul lateral. Era o femeie de vreo treizeci de ani. Trei. El împietri. Deci ea venise. Patru. Dar de data asta nu așteptase să se termine spectacolul ca să vină în spatele scenei. Cinci. Cum reușise să ajungă în spatele scenei? Nimeni nu avea voie acolo în timpul spectacolelor lui. Cel care o lăsase să intre va avea de-a face cu el. Îi rugase s-o țină sub supraveghere. Dar ca s-o împiedice, nu s-o ajute. Șase. Acum, măcar putea să vadă cum arată. Păr negru prins în coadă. Pulover pe gât. Geacă neagră. Șapte. Ochi care se deschiseră încă o fracțiune de milimetru când ea își luă avânt ca să încerce să vorbească. El habar n-avea dacă și cât de periculoasă e. Opt. Îi făcu semn să tacă și arătă cu degetul mare spre scenă, ca ea să înțeleagă că nu terminase. Ar putea să iasă de pe scenă prin altă parte, după ieșirea la rampă. Nouă. Încearcă să nu te gândești la ea. Aer adânc în piept și zâmbetul la înaintare. Zece. Alergă direct în lumina reflectoarelor, din nou.

— Mulțumesc, mulțumesc, sunteți prea drăguți! strigă el. Înțeleg că ați prefera să rămâneți aici, dar îmi e teamă că realitatea vă așteaptă. E vremea să vă duceți iar acolo. Și dacă n-o să aveți somn de la ce s-a întâmplat aici în această seară, țineți minte: A fost doar în glumă!

Făcu o pauză.

— Poate...

Publicul râdea zgomotos. Și un pic nervos. El nu se abținu să zâmbească. Asta funcționa de fiecare dată. Vincent plecă în grabă de pe scenă, chiar dacă era ultimul lucru pe care voia să-l facă, înainte ca publicul să apuce să iasă de pe rânduri. Nu dădea bine niciodată ca artistul să se afle în continuare pe scenă când publicul începe să plece. Și dacă aveau haine de luat de la garderobă, ca astăzi, mereu se ridicau mai devreme, într-o încercare naivă de a scăpa de coada inevitabilă. Femeia era tot în spațiul lateral din spatele scenei, când el ajunsese acolo.

— E aici, spuse el încet în microfon. Să vină paza. Acum.

Era o încercare hazardată, dar cu puțin noroc tehnicienii de la sunet nu-i închiseseră microfonul, chiar dacă dăduseră sunetul mai mic. Majoritatea fanilor care se urcau pe scenă să-l întâlnească erau amabili, dar el nu voia surprize la spectacol. Mai ales nu o femeie care a urcat pe scenă imediat ce s-a terminat spectacolul. Nu era un comportament sănătos. El reușise totuși să evite să dea nas în nas cu ea. Până acum.

Era greu să gândească limpede. După show avea nevoie de timp să proceseze, să-i revină creierul la normal. Nu putea analiza situația pe cât de bine avea nevoie. Dar nu avea nicio altă soluție decât să fie amabil, cât aștepta să apară paza. Și să se țină la distanță.

Arătă cu degetul spre scara mică ce ducea spre camera verde, ca să-și cumpere timp. Ea o luă înainte. Scara se dovedi a avea șapte trepte. Aoleu! Vincent făcu ultimul pas încă o dată, ca să termine cu un număr par. Femeia din fața lui nu păru să observe ceva.

Vincent și femeia intrară într-o cameră mobilată ca o sufragerie. De ce nu mai vine odată paznicul ăla? Pe măsuța din fața canapelei erau patru sticle de apă

minerală Loka, nedeschise. Vincent își scoase sacoul și-l aruncă pe canapea. Îndreptă o sticlă astfel încât toate etichetele să fie în aceeași direcție. Femeia rămase cu jacheta pe ea. El își șterse fața cu șervețele umede, ca să-și îndepărteze machiajul de scenă. Femeia strâmbă din nas aproape insesizabil. Bun. Tot ce putea face ca ea să nu mai vrea să rămână în acea cameră era în avantajul lui. Să sperăm că mirosea și a transpirație.

— Auzi, nu vreau să fiu nepoliticos, spuse el, dar, de fapt, nimeni nu are voie aici, în spate.

Deschise o sticlă de apă și turnă într-un pahar. Se uită bănuitor la bule.

— Nu poți continua așa, spuse el. Spațiul scenei este *off limits* pentru toți cei care nu fac parte din echipa de producție și...

Femeia îl întrerupse ca să se prezinte:

— Mina, spuse ea. Mina Dabiri. Sunt de la poliție.

După care îndreptă rapid acea sticlă care se întorsese puțin atunci când el își luase apa, astfel încât toate etichetele să bată din nou în aceeași direcție, după care îi întinse mâna. Vincent amuți și dădu mâna cu ea. Brusc, maestrul mentalist habar nu avea ce ar trebui să spună.